

Jézus újból a középpontban

A Kispesti Jézus Szíve plébánián a főoltárból valamikor elhelyezték az Oltáriszentséget a szentély szélére, egy tartóra. Ezt Hofher József jezsuita atya plébánossá való kinevezése után történt. Megkérdeztük, hogy mi indította a plébános atyát arra, hogy visszategye a Tabernákulumot a templom középpontjába. Az alábbiakat mesélte el.

Amikor beléptem a templomba, azonnal feltűnt, hogy a főoltáron zavaróan van egy üres hely és a tabernákulum az Oltáriszentséggel a szentély szélére került. A főoltár fölött egy nagyméretű feszület volt látható. A kereszt lábánál állnak Mária és János. A két bibliai alak között tátongott ez a bizonyos üres tér, pontosan olyan méretű, mint az oldalra került tabernákulum. Még egy gyermek számára is egyértelmű volt, hogy a szentségtartó valamikor a kereszt lába alatt helyezkedett el.

Mivel jezsuita templomban vagyunk, az egyik oldalhajójában egy Jézus Szíve szobor található, vele szemben pedig Szent József szobra. Ezt rendben lévőnek találtam, hiszen a jezsuitáknál mindig is hagyományosan erős volt a Jézus Szíve és a Szent József tisztelet. Ennek a feszületnek viszont középen lenne a helye, mivel tudvalevőleg a megfeszített Jézus oldalából fakadnak a szentségek, mint a vér és víz, az Eucharisztia és a keresztség.

A főoltárban éktelenkedő üres helyet takarva, az oltár elé kerültek a pap és szolgálattevők székei. Amint visszahelyeztem a Tabernákulumot a régi helyére, és a székek helyet cseréltek a tabernákulummal, visszaállt a rend, hiszen természetes, hogy a pap nem ülhet, nem trónolhat az Oltáriszentségben jelen lévő Jézus előtt.

Nyár végén érkeztem a templomba. Már akkor sokan kérték, hogy tegyem vissza az Oltáriszentséget a helyére, de sokan elleneztek is ezt, mondván megjött az új pap és mindjárt átrendez mindent... Szerencsém volt, mert Karácsonykor egy fiatalember, egy gyönyörű szép ezüstoffenyővel ajándékozott meg. Megnéztem a fát. Életemben ilyen gyönyörű, szabályos fenyőt nem láttam még. Közel négy méter magas volt, és 25-30 cm-es a törzse. Elhatároztuk, hogy a szentélybe nem is állítunk fel több fenyőfát csak ezt az egyet. Ekkor született meg a döntés, hogy a külön emelvényen álló Tabernákulumot lebontjuk. A tabernákulum visszakerült a helyére, és az emelvény helyén pedig ez a gyönyörű ezüstoffenyő állt. Igen sokan örültek ennek a helyzetnek. Érdekes módon ezt követően az ellenhangok sem szólaltak meg. Az Isten megsegített minket, adott egy gyönyörű karácsonyfát, amely által visszaállt a rend.

Van még egy problémám a templommal. A lourdesi oltár a szentély oldalában nagyon nem illik a képbe. Ennek inkább a templom hátsó terében lenne a helye. Egy szép Mária oltár jó lenne a szentignáci oltárral átellenbe, de ez a csere még várat magára.

Nekem idén augusztusban el kellett jönnöm a templomból, más feladatot kaptam. Örömmel emlékszem vissza az itt töltött két évre.

Ez idő alatt indítottunk egy szabadegyetemi sorozatot is, ahol az isteni és emberi élet védelmének gondolatát helyeztük az előadások középpontjába. A hit és az emberi tudás fényénél tisztelegtünk minden hónap utolsó szombatján az Élet Úr előtt. Ha nem leszünk a közeljövőben Eucharisztia központúak (élet hordozók), akkor nincs jövője az Egyháznak – így fogalmaz Kellermayer Miklós sejt kutató, ez a nagyszerű tudós. Ő évek óta napi egy órát tölt el az Oltáriszentség előtt. Azért teszi ezt, hogy valóban Krisztus-hordozó legyen. Nagy hálával tartozom, hogy ezzel a „laikus”, tudós emberrel összehozott az Isten, aki talál időt magának, hogy minden nap egy órát tölthessen az Oltáriszentség előtt. Sokat tanultam tőle és erősödtem általa.

Sokszor említtem a testvéreknek, hogy Isten a legnagyobb koerográfus. A mi esetünkben egy adakozó fiatalember és egy nagyszerű professzor képében visszavezetett bennünket az Eucharisziához, az Élet forrásához. Ajánlom másoknak is, hogy füleljenek, figyeljenek, hátha mellettük is feltűnnek „jézusok”, akik segítenek nekünk megtalálni középpontjainkat.

